

ΔΥΟ ΠΡΟΟΠΤΙΚΑΙ ΔΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

ΠΕΡΙΣΤΟΛΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ
Η ΥΠΕΡΠΛΗΘΥΣΜΟΣ;

Ἰπὸ

ΣΕΡ ΤΣΑΡΛΣ ΝΤΑΡΒΙΝ

Ἐταίρου τῆς Βασιλικῆς Ἐταιρείας

*Διὰ τοῦ κατωτέρω ἄρθρου ὁ σερ Τσάρλς Ντάρβιν, εἰς ἐκ τῶν ἐξοχωτέρων συγ-
χρόνων Ἄγγλων φυσικῶν, φέρων ἐπαξίως τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τῆς Θεωρίας τῆς
Ἐξέλιξεως, τοῦ ὁποίου ἐωρτάσθη κατ' αὐτὰς ἡ 100ετηρίς, χωρὶς ἠθελημένως «ψυ-
χροῦς» σκεπτικισμοὺς καὶ χωρὶς καμμίαν ἐμπάθειαν, ὑπενθυμίζει κάτι τὸ ὁποῖον
φαίνεται νὰ λησμονοῦν ὅσοι ἐδῶ καὶ μερικὰς δεκαετίας ἔχουν ἤδη ἀρχίσει τὰς δο-
κιμὰς τῶν ὕμνων ποῦ θὰ τονίσουν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Θριάμβου τοῦ Ἀνθρώπου,
παραβλέποντες ὅτι ὁ θρίαμβος αὐτὸς ἴσως νὰ μὴ εἶναι παρὰ ἓνας ἀκόμη μῦθος ἀπὸ
ἐκείνους ποῦ τόσον χρειάζεται ὁ ἄνθρωπος διὰ νὰ ζήσῃ καὶ νὰ ἐλπίσῃ. Τὸ κάτι αὐτὸ
εἶναι ὁ κίνδυνος τοῦ ὑπερπληθυσμοῦ τῆς Γῆς. Ὁ Βρεταννὸς σοφὸς ἀπαντᾷ εἰς τὸν
μεγάλον βιολόγον καὶ διανοητὴν σερ Τζούλιαν Χάξλεϋ, χωρὶς νὰ προσπαθῇ νὰ ἀποκρύ-
ψῃ ὅτι ἡ ἀνθρωπότης ἐνδέχεται ἐξ αἰτίας ἀκριβῶς τοῦ ὑπερπληθυσμοῦ νὰ ἀρχίσῃ νὰ βα-
δίξῃ πρὸς τὰ ὀπίσω, πραγματοποιήσασα μίαν «Μεγάλην Ἐπιστροφὴν», πολὺ διαφορε-
τικὴν ἐκείνης τὴν ὁποίαν εἶχεν ὀραματισθῆ ὁ Φρειδερίκος Νίτσε.*

Μία ἀπὸ τὰς πλέον ἐνδιαφερούσας ἀ-
πόψεις τοῦ σερ Τζούλιαν Χάξλεϋ εἶναι
ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ὅτι εὕρισκόμεθα πλέον
εἰς τὸ τέλος τῆς σειρᾶς τῶν ἐξευτελισμῶν
τοὺς ὁποίους ὑπέστη ὁ ἄνθρωπος κατὰ
τὸ παρελθὸν ἀναζητῶν τὴν θέσιν του μέσα
εἰς τὴν φύσιν. Πρῶτα-πρῶτα, ἐχρειάσθη
νὰ παραιτηθῶμεν τῆς ἀντιλήψεως ὅτι ἡ
Γῆ ἦτο ἐπίπεδος, ἐν συνεχείᾳ τῆς ἀντι-
λήψεως ὅτι ἡ Γῆ ἦτο κέντρον τοῦ Σύμ-
παντος, καὶ ἀκολούθως καὶ αὐτῆς ἀκόμη
τῆς ἀντιλήψεως ὅτι τὸ κέντρον τοῦ Σύμ-
παντος κατέχει ὁ Ἥλιος. Σήμερον ὁ Ἥ-
λιος θεωρεῖται ὡς ἓνας μᾶλλον ἀσήμαν-
τος ἀπλανῆς μέσα εἰς τὸν Γαλαξίαν. Ὁ
ἴδιος ὁ Γαλαξίας δὲν θεωρεῖται ἐξ ἄλλου
ὡς κατέχων σπουδαίαν θέσιν μέσα εἰς τὸ
Σύμπαν. Εἰς τὸν τομέα τῆς βιολογίας,
πρὶν ἀπὸ ἓνα αἰῶνα, εἶδομεν τὸν ἄνθρω-
πον, θεωρούμενον μέχρι τοῦδε ὡς κορω-
νίδα τῆς δημιουργίας, νὰ γίνεται ἓνα ζῶον

ὅπως καὶ τὰ ἄλλα. Σήμερον ὅμως ὁ Χάξ-
λεϋ ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ μέλλον τῆς Γῆς
μας εὕρισκεται εἰς χεῖρας τοῦ ἀνθρώπου.
Ὁ ἰσχυρισμὸς εἶναι πράγματι τολμηρὸς,
καὶ ὀφείλω νὰ εἶπω ὅτι μέχρις ἐνὸς ὀρι-
σμένου σημείου ὁ σερ Τζούλιαν Χάξλεϋ
κατορθῶναι νὰ μᾶς πείσῃ.

Ἡ διὰ τῆς φυσικῆς ἐπιλογῆς ἐξέλιξις
δὲν θὰ ἠμποροῦσε μὲ κανένα τρόπον νὰ
φέρῃ εἰς τὴν ζωὴν ὃν δυνάμενον νὰ δι-
εκδικήσῃ τὴν κυριαρχίαν τῆς Γῆς ἀπὸ
τὸν ἄνθρωπον, διότι ἡμεῖς οἱ ἴδιοι δὲν θὰ
ἀφήναμε νὰ γίνῃ κάτι τέτοιο. Ἄλλ' εἶναι
πολὺ περισσότερον συζητήσιμον τὸ κατὰ
πόσον ἡ ἴδια ἀνθρωπίνη φύσις, μακρο-
προθέσμως ἐννοεῖται, θὰ ἀφήσῃ τὴν κυ-
ριαρχίαν αὐτὴν νὰ ἀποβῇ τῷ ὄντι ἀπο-
δοτικῇ. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἐπὶ
τοῦ παρόντος διάγομεν μίαν περίοδον με-
γάλων ἀνωμαλιῶν, ἡ ὁποία δὲν εἶναι δυ-
νατὸν νὰ συνεχισθῇ ἐπὶ πολὺ. Ὑπάρχει

ἀκόμη καὶ ἓνας κίνδυνος, ὁ ὁποῖος παραμορφώνει τὴν κρίσιν μας. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κάμνει τὴν σημερινὴν ἐποχὴν νὰ ξεχωρίζη τόσον πολύ, εἶναι ὁ τόσον ὑψηλὸς βαθμὸς εὐημερίας μας, μιᾶς εὐημερίας τῆς ὁποίας ματαίως θὰ ἀνεζήτητε κανεὶς ἓνα προηγούμενον εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀνθρώπου.

*

Τὴν ἀπόδειξιν τῶν ἀνωτέρω θὰ πρέπει νὰ ἀναζητήσῃ κανεὶς εἰς τοὺς ἀριθμοὺς τοὺς ἀντιπροσωπεύοντας τὴν κίνησιν τῶν πληθυσμῶν. Ἐπὶ χιλιάδας ἐτῶν, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνθρωπίνων ὄντων ἠϋξάνετο μὲν, ἀλλὰ μὲ ἐξαιρετικὴν βραδύτητα. Οὕτω ὑπολογίζεται ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Χριστοῦ ὁ πληθυσμὸς τῆς Γῆς ἀνῆρχετο εἰς 300-400 ἑκατομμύρια καὶ ὅτι τὸ 1700 μ.Χ., ὕστερα ἀπὸ διαφόρους διακυμάνσεις, εἶχε φθάσει τὰ 500 ἑκατομμύρια. Σήμερον εἶναι 2,5 δισεκατομμύρια, καὶ μέχρι τοῦ ἔτους 2000 μ.Χ. θὰ ἔχη φθάσει, ὡς ὑπολογίζεται, τὰ 5 δισεκατομμύρια.

Αὐτὸ τὸ ἀπότομον ἄλμα, ὕστερα ἀπὸ 2.000 ἔτη, αὐτὸς ὁ δεκαπλασιασμὸς τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Γῆς ἐντὸς τριῶν αἰώνων εἶναι μία ἐνδειξις περὶ τοῦ ὅτι ἡ περίοδος αὕτη εἶναι ἡ πλέον θαυμαστὴ ἐποχὴ μέσα εἰς ὁλόκληρον τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπίνης φυλῆς. Αἰτία τῶν μεγάλων αὐτῶν ἀυξήσεων τοῦ πληθυσμοῦ ἦσαν ἡ ἀνακάλυψις καὶ ἡ ἐξερεύνησις μεγάλων ἀραιοκαταφυκμένων ἐκτάσεων. Σημαντικώτερος ὅμως λόγος ὑπῆρξεν ἡ Ἐπιστημονικὴ Ἐπανάστασις, ἡ ἀνακάλυψις μὲ ἄλλους λόγους τοῦ ὅτι, διὰ τῆς κατανοήσεως τῶν νόμων τῆς φύσεως, ὁ ἀνθρώπος ἤμποροῦσε νὰ θέσῃ τὸ περιβάλλον του ὑπὸ ἔλεγχον μέχρι τοιοῦτου σημείου ὥστε πράγματι τὸ γεγονός νὰ ἀποτελῇ ἐπανάστασιν. Εὗρε τὸν τρόπον νὰ αὐξάνῃ μέχρι τρομακτικοῦ βαθμοῦ τὰς ποσότητας τροφῆς τὰς ὁποίας παρήγε καὶ νὰ τὰς μεταφέρῃ ἀνέτως εἰς τὰ σημεῖα εἰς τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ καταναλωθοῦν. Εἰς τὸν τομέα τῆς ἰατρικῆς, ἀνεκάλυψε τρόπους κατασκευῆς τῶν μεγάλων ἐπιδημιῶν, αἱ ὁποῖαι προηγουμένως ἀπεδεκάτιζον τὴν ἀνθρωπότητα. Καὶ τῷ ὄντι, εἰς πλεῖστα

σημεῖα τοῦ κόσμου κατάρθρωσε νὰ δημιουργήσῃ συνθήκας ὑπὸ τὰς ὁποίας ὁ νόμος τῆς φυσικῆς ἐπιλογῆς παύει πλέον νὰ δρᾷ ἀποτελεσματικῶς ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν εἶναι λοιπὸν ἀπορίας ἄξιον τὸ ὅτι ζῶμεν ὑπὸ τόσον ἀνέτους συνθήκας, καθ' ἣν στιγμὴν ὅλως αἰφνιδίως κατωρθώσαμεν νὰ ἀποφύγωμεν τὰς ἀμειλίκτους πιέσεις τῆς φύσεως.

*

Εἰς τὰς συνθήκας αὐτὰς ὁ ἀνθρώπος ἀνταπεκρίθη πολλαπλασιαζόμενος, καθ' ὃν ἀκριβῶς τρόπον θὰ ἐπολλαπλασιάζετο καὶ οἰοδήποτε ἄλλο ζῶον. Ἐπληθύνετο τὴν διατυπωθεῖσαν ἐν ἔτει 1799 παρὰ τοῦ Μάλθου θεωρίαν, καθ' ἣν εἰς τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου εὐρίσκεται ὁ πολλαπλασιασμὸς του μὲ γεωμετρικὴν πρόοδον. Καὶ παρὰ τὴν ἐπιδεξιότητα μὲ τὴν ὁποίαν διεξήγαγεν αὐτὴν τὴν Ἐπιστημονικὴν Ἐπανάστασιν, δὲν κατέβαλεν ἀκόμη τὸ τίμημα περὶ τοῦ ὁποίου ὠμίλησεν ὁ Μάλθος. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι δὲν θὰ κατορθώσῃ ἐπὶ μακρὸν ἀκόμη νὰ ἀποφύγῃ τὴν καταβολὴν αὐτὴν.

Ὁ Χάξλεϋ ὑποστηρίζει ὅτι ὁ ἀνθρώπος ἔχει κάθε λόγον νὰ ἐλπίζῃ ὅτι θὰ θέσῃ ὑπὸ τὸν ἔλεγχόν του τὰ πεπωμένα τοῦ κόσμου δι' ἐνός—οὗτος εἰπεῖν—«πνευματικοῦ» τρόπου. Τοῦτο ὅμως δὲν φαίνεται νὰ σημαίνει τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον ὅτι θὰ ἔχη μίαν κάποιαν ἐλευθερίαν ἐκλογῆς εἰς τὴν κατάστρωσιν τῶν σχεδίων του. Ἐὰν δὲν ἐπιτευχθῇ ἓνας μεγαλύτερος βαθμὸς εὐημερίας, εἶναι δυνατόν νὰ σημειωθῇ ἀνάσχεσις τῆς ἐλευθερίας αὐτῆς; Ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευράν, ἐὰν ὁ πληθυσμὸς τῆς Γῆς ἐξακολουθήσῃ νὰ αὐξάνεται μὲ τὸν σημερινὸν ρυθμὸν, ἐντὸς ὀλίγου ὁ πλανῆτης θὰ «πλημμυρίσῃ» ἀπὸ ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους δὲν θὰ ἤμπορῇ νὰ διαθρέψῃ ἢ γεωργία. Τοῦτο θὰ καταστρέψῃ κάθε ἐλπίδα περὶ τῆς διατηρήσεως ἐνός ἐλέγχου. Δύο δυνατότητες λοιπὸν παρουσιάζονται πρὸ ὀφθαλμῶν, ὅταν ἐξετάζωμεν τὰ πεπωμένα τοῦ ἀνθρώπου: εἴτε ὁ ἀνθρώπος διὰ μιᾶς διεθνούς συμφωνίας λ.χ. θὰ πρέπει νὰ εὔρῃ τὸν τρόπον νὰ περιορίσῃ συνειδητῶς τὸν πολλαπλασιασμὸν του

—ὁπότε θὰ ἀποφύγη τὴν καταβολὴν τοῦ τιμήματος περὶ τοῦ ὁποίου ὀμιλεῖ ὁ Μάλθος—εἴτε θὰ ἀποτύχη εἰς τὴν προσπάθειάν του, ὁπότε ὁ νόμος τῆς φυσικῆς ἐπιλογῆς θὰ ἀποβῆ καὶ πάλιν ἡ δύναμις ἐκείνη ἢ ἐλέγχουσα τὴν ζωὴν μας. Ὅλοι μας θὰ πρέπει νὰ προσβλέπωμεν μὲ ἐνθουσιασμὸν εἰς τὴν πρώτην τῶν δυνατοτήτων αὐτῶν, διότι μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ ζωὴ θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ εἶναι ὅπως εἶναι καὶ σήμερον. Αἱ πιθανότητες ὅμως τῆς ἐφαρμογῆς μιᾶς τοιαύτης λύσεως εἶναι πολὺ μικραὶ, ὄχι μόνον ἐπειδὴ εἶναι δύσκολον νὰ ἐπιτευχθῆ μία παγκόσμιος συμφωνία, ἀλλ' ἐπειδὴ θὰ χρειασθῆ μεγίστη αὐστηρότης διὰ τὴν ἐπιβολὴν τῆς.

*
Ἄς φαντασθῶμεν πρὸς στιγμὴν ὅτι γνωρίζομεν κάποιον τρόπον περιορισμοῦ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μελῶν μιᾶς κοινότητος, χωρὶς νὰ καταφύγωμεν εἰς βιαιότητα. Καὶ ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι τὸ ἡμισυ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Γῆς—ἄς τοὺς ὀνομάσωμεν Ἄλφα—ἀποφασίζουσιν νὰ περιορίσουν τὸν πολλαπλασιασμὸν των. Οἱ ὑπόλοιποι, οἱ Βῆτα, διαφωνοῦν. Εἰς μίαν 50ετίαν οἱ Β θὰ ἔχουν διπλασιασθῆ καὶ εἰς 100 χρόνια θὰ ἔχουν ἴσως τετραπλασιασθῆ. Ἐπιπλέον, αἱ σκληρότεροι συνθηκαὶ ζωῆς ὑπὸ τὰς ὁποίας θὰ ζοῦν, θὰ τοὺς ἔχουν καταστήσει τραχυτέρους καὶ θὰ τοὺς κάμουν νὰ εἶναι μία τρομερὰ ἀπειλὴ διὰ τοὺς Α. Οὕτω, εἰς τὸ τέλος, θὰ ὑπάρχη εἰς τὸν κόσμον τόσος πληθυσμὸς, ὅσος καὶ πρὸ τῆς ἐπιβολῆς τῶν μέτρων. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ὅλοι θὰ εἶναι Β.

Μία μεγάλη δυσκολία εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι, καὶ τώρα ἀκόμη, ἐλάχιστος χρόνος ἀπομένει διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ σχεδίου αὐτοῦ, διότι ἐντὸς ὀλίγου ὁ ἔλεγχος τῶν ἀριθμῶν θὰ ἀποβῆ ἀδύνατος. Βεβαίως, θὰ χρειασθοῦν πολλαὶ γενεαὶ μέχρις ὅτου ἐφαρμοσθῆ πλήρως τὸ σχέδιον. Ἔτσι σήμερον, καὶ ἔαν ἀκόμη ἐγνωρίζομεν τὸν τρόπον περιορισμοῦ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Γῆς, ἐλάχισται πιθανότητες ἐφαρμογῆς τοῦ σχεδίου πρὶν νὰ ἐπέλθῃ ὁ ὑπερπληθυσμὸς θὰ ὑπῆρχον.

Καὶ ὅταν ἐπέλθῃ ὁ ὑπερπληθυσμὸς, τὸ σχέδιον θὰ παύσῃ πλέον νὰ εἶναι ἀποτελεσματικόν. Ἐὰν ὑπῆρχε κάποια μεγαλοφυΐα δυναμένη νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα αὐτό, θὰ παρεῖχεν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὴν μεγαλυτέραν εὐεργεσίαν τὴν ὁποίαν αὕτη ἐδέχθη ποτέ. Ἀλλὰ σὰς ἐξομολογοῦμαι—φοβοῦμαι ὅτι δὲν πρόκειται νὰ εὐρεθῆ καμμία λύσις.

Ὅταν ὀμιλοῦμεν περὶ φυσικῆς ἐπιλογῆς, φέρομεν κατὰ νοῦν τὸν ἀγῶνα δι' ἐπιβίωσιν μεταξὺ ἀνθρώπων. Ἀλλ' ὁ ἀνθρώπος εἶναι ζῶον ἀγελαῖον, καὶ ἔτσι ὁ ἀγὼν θὰ εἶναι ἀγὼν ὁμάδων, συνόλων. Οὕτω, ὁ ἀγὼν δὲν θὰ ὁμοιάζῃ διόλου πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἐκείνους κατὰ τοὺς ὁποίους ἐγγύησιν διὰ τὴν ἐπιβίωσιν ἀποτελεῖ ὁ ἐγωισμὸς τοῦ ἀτόμου. Ἀπεναντίας θὰ παρουσιασθοῦν πολὺ μεγάλαι εὐκαιρίαι διὰ τὸ πνεῦμα ἑνὸς κακῶς ἐννοουμένου «ἀλτρουϊσμοῦ», ἐκείνου ὁ ὁποῖος ὑπεράνω ὅλων θέτει τὴν εὐημερίαν τῆς ὁμάδος.

Πόσον μεγάλη εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι αὕτη ἡ ὁμάς, αὐτὸ τὸ σύνολον; Πιθανὸν νὰ εἶναι μία πολὺ μεγάλη χώρα. Δὲν θὰ περιλαμβάνῃ ὅμως ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπίνην φυλὴν, διότι θὰ πρέπει νὰ διακριθοῦν σαφῶς (αὐτὸ προϋποθέτει ἄλλωστε ἡ φύσις τοῦ ἀγῶνος) τὰ διάφορα ἐκεῖνα φύλα ποὺ θὰ ζήσουν ἀναλώμασι τῶν ὑπολοίπων. Οὕτω, φαίνεται ἀναπόφευκτον ὅτι, μακροπροθέσμως τοῦλάχιστον, τὸ ἰδεῶδες μιᾶς εἰρηνικῆς παγκοσμίου Κυβερνήσεως εἶναι καταδικασμένον εἰς χρεοκοπίαν. Ἐκτὸς πλέον ἔαν εὐρωμεν μίαν λύσιν τοῦ προβλήματος διὰ τοῦ περιορισμοῦ τῆς αὐξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ χάρις εἰς μίαν παγκόσμιον πολιτικὴν μέλλουσαν νὰ γίνῃ ἀποδεκτὴ καὶ νὰ συνειδητοποιηθῆ ἀπὸ ὅλους.

Τὸ συμπέρασμά μου εἰς γενικὰς γραμμὰς περὶ τοῦ πεπωμένου μας ἔχει ὡς ἑξῆς: ἐντὸς ἑνὸς αἰῶνος περίπου ὁ πληθυσμὸς τῆς Γῆς θὰ ἔχη τόσον πολὺ αὐξηθῆ, ὥστε ὁ νόμος τῆς φυσικῆς ἐπιλογῆς θὰ διαδραματίσῃ καὶ πάλιν οἶον ρόλον διεδραμάτιζε μέχρι καὶ πρὸ τριῶν ἀκόμη αἰῶνων, ὁπότε ἤτο ὁ κυριώτερος παράγων ἐκ τῶν ἐλεγχόντων τὴν ζωὴν τῶν προγόνων μας.

Ἡ ζωὴ θὰ γίνῃ καὶ πάλιν σκληρά, καὶ πολλοὶ—ὄχι μόνον ἄτομα, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληροι ὁμάδες—δὲν θὰ κατορθώσουν νὰ ἐπιζήσουν. Καὶ εἰς τὸν ἀγῶνα χάριν τῆς ἐπιβιώσεώς του, ὁ ἄνθρωπος δὲν θὰ ἔχη παρά ἐλάχιστον περισσεύμα ἐνεργητικότητος δι' αὐτὴν τὴν ὑπὸ ἔλεγχον ἐξέλιξιν εἰς τὴν ὁποίαν ἐλπίζει ὁ Χάξλεϋ.

Θὰ εἶναι μία ζωὴ ἢ ὁποία θὰ ὁμοιάζῃ ἐλάχιστα πρὸς τὴν σημερινήν μας ζωὴν. Εἰς ἡμᾶς δὲν θὰ ἀρέσῃ διόλου, ἔτσι καθὼς ἔχομεν συνηθίσει εἰς αὐτὴν τὴν ζωὴν. Ἄλλ' οἱ ἀπόγονοί μας θὰ ἔχουν ὅλα τὰ ἐφόδια διὰ τὴν ζωὴν αὐτὴν, καὶ δὲν νομί-

ζω ὅτι θὰ εἶναι δυστυχέστεροι ἀπὸ ὅ,τι εἴμεθα ἡμεῖς σήμερον. Καὶ βασιζώ τὴν κρίσιν μου εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς λογοτεχνίας τοῦ παρελθόντος, ἐκείνης ἢ ὁποία ἐγράφη πρὶν ὁ κόσμος μεταμορφωθῆ ἀπὸ τὴν Ἐπιστημονικὴν Ἐπανάστασιν. Κατὰ τὰς παρωχημένας αὐτὰς ἐποχάς, ἡ ζωὴ ἐτέλει ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τῆς φυσικῆς ἐπιλογῆς, καὶ ὅμως τὰ κείμενα τῶν ἐποχῶν αὐτῶν δὲν μαρτυροῦν διόλου περὶ τοῦ ὅτι οἱ πρόγονοί μας ἦσαν πολὺ ὀλιγώτερον εὐτυχεῖς ἀπὸ ὅ,τι εἴμεθα καὶ ἡμεῖς σήμερον. Διατὶ ἄραγε λοιπὸν νὰ μὴ συμβῆ τὸ ἴδιον καὶ μετὰ τοὺς ἀπογόνους μας;

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΠΙΘΑΝΩΣ ΝΑ ΜΕΤΑΒΑΛΗ ΤΗΝ ΠΕΡΙ «ΓΟΝΩΝ» ΘΕΩΡΙΑΝ

Οὐάσιγκτων.—Ἐκπρόσωποι τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος Ἐπιστημῶν ἀπεκάλυψαν προσπάτως ὅτι Ἀμερικανὸς γενετιστὴς προέβη εἰς ἀνακάλυψιν ἀναγομένην εἰς τὸν τομέα τῶν ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν καὶ ἀφορῶσαν τὴν φύσιν τῶν «γόνων». Πιθανῶς, προσέθεσαν οὗτοι, αὕτη νὰ ἀποβῆ «μία τῶν σημαντικωτέρων μεταξὺ τῶν θεμελιωδῶν ἀνακαλύψεων εἰς τὸ τομέα τῆς γενετικῆς».

Συγκεκριμένως, τὰ πορίσματα τῆς ἐν προκειμένῳ ἐργασίας τοῦ ἀνωτέρω ἐπιστήμονος ἐρχονται εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀπὸ μακροῦ χρόνου ἰσχυρὸν ἀξίωμα καθ' ὃ οἱ γόνοι δὲν δύνανται νὰ ὑποστοῦν μεταβολὰς δι' ἐπιδράσεως ἐξωτερικῶν παραγόντων εἰμὴ μόνον διὰ τῆς χρησιμοποίησεως μέσων ὡς αἱ ἀκτίνες X. Τὸ φαινόμενον αὐτό, ἀποκαλούμενον «ἀτομικότης τῶν γόνων», ἀποτελεῖ, τονίζουσι οἱ ἀνωτέρω ἐκπρόσωποι, τὸν σταθερὸν βαθμὸν ὄχι μόνον τοῦ προαναφερθέντος θεμελιώδους ἀξιώματος, ἀλλὰ καὶ «πάσης ἐρευνῆς εἰς τὸν τομέα τῆς συγχρόνου γενετικῆς».

Μέχρι τοῦδε, προσέθεσαν οἱ ἀνωτέρω, ἐθεωρεῖτο ὡς δεδομένον ὅτι θεμελιώδης ἰδιότης ἐνὸς γόνου εἶναι τὸ σταθερῶς ἀμετάβλητόν του, ἐπὶ ὁλόκληρον σειρὰν γενεῶν, μέχρι τῆς πιθανῆς μεταβολῆς του, ὁπότε, ὑπὸ τὴν νέαν μορφήν του, καὶ πάλιν θὰ πρέπει νὰ παραμείνῃ ἀμετάβλητον σχεδὸν ἐπ' ἀόριστον, μέχρι πιθανῆς νέας μεταλλαγῆς του.

Ὁ ἐπιστημῶνας τὴν πρώτην ἐν προκειμένῳ περίπτωσηιν, ἥτις ἔρχεται εἰς ἀντίφασιν πρὸς τὴν προαναφερθεῖσαν θεωρίαν, εἶναι ὁ Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Οὐάσκιον σ. Ἀλεξάντερ Μπρίνκ, ὅστις διεξήγαγε τὴν ἐν λόγῳ ἐργασίαν

κατόπιν χορηγίας δοθείσης εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Ἰδρύματος.

Εἰς τὴν τελευταίαν ἐκθεσίν του, τὸ Ἴδρυμα ἀναφέρει ὅτι ὁ Καθηγητὴς Μπρίνκ διεξήγαγε τὰ πειράματά του μετὰ γόνον ἀραβοσίτου, γόνον ὅστις χρωματίζει τὸν κόκκον. Οὗτος διεπίστωσεν ὅτι ὁ τοιοῦτος γόνος δυνάτῃ νὰ «μεταβάλλεται σταθερῶς», ἀπλῶς διὰ συνδυασμοῦ του μετὰ ἓνα ἐκ τῶν ὁμοζύγων του γόνων.

Περαιτέρω εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἐκθεσιν ἀναφέρονται σχετικῶς καὶ τὰ ἑξῆς:

«Μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ γόνου τοῦ χρώματος διὰ τῆς ἐξουδετερώσεως τῆς ἐπιδράσεως τοῦ ὁμοζύγου γόνου, διαπιστοῦται ὅτι οὗτος δὲν εἶναι τοῦ λοιποῦ ἱκανὸς ὅπως παραγάγῃ χρωστικὴν οὐσίαν διὰ τὸν φυσιολογικὸν σπῆρον.

»Ἐπὶ πλέον, ἡ ἀπώλεια τῆς ἐν λόγῳ ἱκανότητος παραμένει μόνιμος. Οὕτω, ὁ ἐγχρωμὸς γόνος μεταβάλλεται ἀποτόμως, δημιουργουμένης τῆς δυνατότητος τῆς κατὰ βούλησιν μεταβολῆς ὠρισμένου τύπου φυτῶν ἀραβοσίτου.

»Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν τὰ ἀνωτέρω συμβαίνουν εἰς εὐρείαν κλίμακα, θὰ πρέπει νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ ὑπάρξις ἐνὸς καθ' ὁλοκληρίαν νέου μηχανισμοῦ διὰ τὴν ἐπεξήγησιν τῆς ποικιλομορφίας, ἐφ' ἧς, αὐτῆς καθ' ἑαυτήν, βασιζέται πᾶσα ἐξελικτικὴ μεταβολή.

»Ἡ προκειμένη ἀνακάλυψις πιθανότατα νὰ ἀποδῆ εἰς τὴν σημαντικωτέρων ἱστορικῶν σταθμῶν τῆς γενετικῆς. Πάντως, καταρρίπτεται ἡ θεωρία περὶ τῆς ἀτομικότητος τῶν γόνων, ὡς ἐρμηνευετο μέχρι τοῦδε.»

(Ἐκ τῆς Ἀμερικανικῆς Ὑπηρεσίας Πληροφοριῶν)